

Jordi Repkes met Change Beats naar Tanzania!

Nijmegen, 5 november 2009 - Stedelijke Scholengemeenschap Nijmegen

Ik ben Jordi Repkes, en ik ben 17 jaar. Twee weken geleden had ik het geluk dat ik de mogelijkheid had om naar Tanzania te gaan. Ik speel namelijk in een speciale band **Change Beats**. Wij willen met de muziek die we maken bereiken dat er meer aandacht wordt geschonken aan het feit dat de kinderen in Tanzania of andere landen waar veel armoede is niet dezelfde rechten hebben als wij. Denk dan aan, scholing, onderdak, opvoeding etc. Dus door samen muziek te maken met kinderen van over de hele wereld hopen we dat statement duidelijk te maken.

We hebben er lang naar uitgekeken en afgelopen 16 oktober was het dan zover! Vroeg in de ochtend op Schiphol, klaar voor onze reis naar Tanzania! De reis was prima verlopen en we kwamen 's avonds rond een uur of 20:00 aan. We sliepen in een hotel, wat voor Tanzanianen natuurlijk erg luxe is.

De volgende dag zijn we naar **Mkombozi** gegaan, een opvanghuis voor kinderen die op de straat leefden. Hier ontmoetten we de jongeren waarmee we de hele week muziek gemaakt hebben. In het begin was het nog een beetje afwachten, maar het duurde niet lang voordat we al gezellig met z'n allen onze grootste passie aan het delen waren. Muziek maken!

De meeste jongeren van Mkombozi rappen, en wat mij opviel was dat het vaak ging over wat zij hadden meegemaakt op de straat. Hierdoor kreeg ik wel verhalen te horen waar ik erg van schrok. Het leven op de straat is allesbehalve makkelijk!

Even later had ik een gesprek met een jongen daar, zijn naam is Cyprian. Hij vertelde mij even vrij vertaald: *"Als je geen eten hebt in de morgen, geen probleem. Als je geen eten hebt in de middag, geen probleem. Maar als je 's avonds geen eten hebt, zorg dat je het krijgt. Hoe je het ook voor elkaar moet krijgen."*

Kort daarop pakte Deo, een erg goede rapper, een scherp voorwerp en zette die tegen de zij van een andere jongen uit Mkombozi en zei *"Blijven lachen, en geef me al je geld!"* Ik vond het niet zo'n leuk grapje, maar hij wilde mij laten zien hoe ze dat op de straat mensen overvielen. Dat heeft mij wel geschokt!

Wat mij erg geïnspireerd heeft is dat die jongeren zo ontzettend veel meegemaakt hebben, en dat ze toch zo gedreven zijn. Een van de uitspraken die ik verschillende keren langs heb horen komen was *"Ik wil beter worden dan Michael Jackson!"*. Dit vond ik erg bijzonder. De hele dag zijn ze aan het oefenen, helemaal geïnspireerd door de king of pop.

Wij zijn ook nog naar een school geweest in Moshi Town, de stad waar wij in verbleven. Wij kwamen aanrijden, en wij zagen ongeveer 50 kinderen van ongeveer 8 jaar schreeuwend van enthousiasme op ons afrennen. Zij verzamelden zich meteen om de bus waarin wij kwamen aanrijden. Toen we uitstapten werd al gelijk mijn hand gepakt, wat ik een erg mooi moment vond.

We hebben daar ook nog muziek kunnen maken, en zelfs op kunnen nemen in een een geïmproviseerd studiootje. We zetten deze nummers binnenkort op www.changebeats.org

We zijn ook nog in Moshi Town geweest. Mijn beeld van het centrum was dat ik veel bedelaars en straatkinderen zou zien die lijm aan het snuiven waren.. Dit beeld klopte helemaal niet! Dit is meer het beeld wat Hollywood ons laat zien.

De straten waren erg netjes, en iedereen probeerde zijn spulletjes te verkopen. Hierdoor kwamen er vaak verkopers bij je lopen, om hun verzameling schilderijen te laten zien. Hier zaten ontzettend mooie schilderijen tussen. Maar we hadden net daarvoor al spulletjes gekocht in een winkeltje en na vele male gezegd te hebben dat we niks kochten, probeerde één van de verkopers mij van achter pootje te haken. Dit was erg hilarisch, maar ontroerend tegelijk.

De dag voordat we weer richting Nederland vertrokken zijn we naar het Tarangire geweest. Dit is een "national wild park" in Tanzania. Met de bus, over de onverharde wegen, langs de achterstandswijken van de steden waren we 3 uur onderweg! Erg lang, maar dat was het allemaal waard!

Toen we in de buurt van het park kwamen zagen we de eerste aapjes en olifanten van ontzettend dichtbij. Nog geen 5 minuten in het park zagen we verschillende zebra's, gnoes, termietenholten, gieren, gazelles etc.. Ik vond het erg mooi, een natuurgebied vol wilde dieren die je van dichtbij kon zien!.

In de middag kregen we een lekker lunchpakketje, een hamburger, cake en een banaan. We gingen rustig zitten op een speciale heuvel die uitkeek over de hele vallei. Vanaf deze heuvel kon je de dieren zien drinken aan het riviertje dat in de vallei stroomde. Toen we net wilden gaan eten, kregen we ook nog wat gezelschap van bavianen. Eerst op een afstandje nieuwsgierig, maar steeds sneller dichtbij... En zonder het nog te beseffen sprongen ze plotseling op tafel, en pakte ze met hun ontblootte tanden al ons eten af! Hoewel we toch een beetje geschrokken waren kwam ik niet meer bij van het lachen!

Naast het drukke programma zijn wij nog twee avonden naar een lokale bar geweest daar waar we veel plezier hebben gehad met lokale jongeren. We hebben samen gegeten en gedanst totdat we niet meer konden. Er was geen alcohol voor nodig om een goede tijd te hebben. De jeugd daar is al ontzettend blij als ze een keer genoeg geld hebben om naar een bar te gaan. Vaak wordt er entreegeld gevraagd dat al zo hoog is dat het niet in verhouding staat met wat de jongeren daar verdienen als ze een week hard moeten werken.

Ik heb in deze week heel veel geleerd en gezien. Het eten in het opvangtehuis was het enige waar ik wat minder blij over was. Ik ging erheen met de overtuiging dat ik alles zou eten wat ik voorgeschoteld zou krijgen. De eerste dag probeerde ik dat ook echt! Maar na een groot bord Ugali (een soort witte prut, met groenten) gegeten te hebben met kippenvel op mijn armen, tranen in mijn ogen en lachende groepsgenoten tegenover mij, heb ik dit eten de dag erna, en erna, en erna toch maar vriendelijk afgewezen. Ik was dan ook extra dankbaar als we rijst kregen, daar ik erg van genoten!

Tot slot wil ik ook nog even een stukje tekst kwijt van een nummer wat we op dit moment aan het schrijven zijn. Ik had een idee in mijn hoofd in het Nederlands. Jörgen (een rapper in Change Beats) zette mijn idee om naar een mooie poëtische tekst in het Engels.

It is why they touch my heart, that they have been through so much but that doesn't hold them back. They aim for the moon to be with the stars, cause that is what they are, that is what they are...

Vertaald: De reden dat zij mij zo raken, is dat ze zoveel hebben meegemaakt, maar het houdt ze niet tegen. Ze richten zich op de maan, om bij de sterren te komen. Want dat is wat ze zijn...

Dit is wat ik heb meegemaakt in Tanzania! Kijk ook eens op www.changebeats.org

Mijn muzikale groeten,

Jordi Repkes